

עפ"ת 51449/07/21 - יעקב אלנעאמי - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 51449-07-21 אלנעאמי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	יעקב אלנעאמי - ע"י ב"כ עו"ד גיל אביטל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 30.3.21 קיבל המערער לידיו דוח הזמנה לדין, בגין עבירות של נהיגה ברכב שהוא אינו מורשה לנהוג בו וללא פוליסת ביטוח, והוזמן להתייצב בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע ביום 22.4.21 בשעה 10:30. משלא התייצב לדין שנקבע בעניינו, נדון המערער בהעדרו לעונשים הבאים: פסילה בפועל למשך 6 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

בא כוחו הקודם של המערער, עו"ד ריאד עטאונה, הגיש לבית המשפט קמא ביום 25.4.21 בקשה לביטול פסק הדין, במסגרתה טען כי שלח בבוקר הדיון בקשה לדחיית מועד הדיון וצירף את הבקשה ואישור על משלוח פקס. ביום 10.5.21, לאחר קבלת תגובת המשיבה, דחה בית המשפט קמא (כב' השופטת אושרת חנה בר) בהחלטה מנומקת את הבקשה.

ביום 25.7.21 הגיש המערער ערעור לבית משפט זה, יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה בפועל. במסגרת זו נטען, כי המערער לא היה חלק מההליך שהתקיים בבית המשפט קמא, ורק בימים האחרונים נודע לו על ההליך ועל גזר הדין; כי נגרם לו עיוות דין בשל שפיטתו בהעדר, ומכך שלא ניתנה לו הזדמנות ראויה לשטוח את טיעוניו לעונש; וכי בדרך כלל מסתיימים תיקים מעין אלו בפסילה מסווגת לגבי הרכב בו בוצעה העבירה בלבד.

המערער רשאי היה לערער על ההחלטה שדחתה את בקשתו לביטול פסק הדין בתוך 45 יום מיום מתן ההחלטה, ומאחר שההחלטה ניתנה ביום 10.5.21, היה המערער רשאי להגיש ערעור עד ליום 24.6.21. בחלוף המועד האמור היה עליו להגיש בקשה מנומקת להארכת המועד להגשת ערעור, כאמור בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ), אך הדבר לא נעשה.

בהחלטות שניתנו ע"י כב' השופט אינפלד ביום 25.7.21 (לגבי הבקשה לעיכוב ביצוע), וביום 26.7.21 על ידי (לגבי הערעור עצמו), התבקש ב"כ המערער להבהיר את השיהוי שחל בהגשת הערעור והבקשה לעיכוב ביצוע.

ב"כ המערער הגיש תגובות להחלטות האמורות, בהן ציין כי המערער יוצג ע"י עו"ד אחר בהליך בבית המשפט קמא, ולא היה חלק מההליך שהתקיים שם ומהבקשות שהוגשו בשמו; כי רק לאחרונה נודע לו על גזר הדין, והוא פנה מיד לעו"ד אחר כדי לטפל בעניין ולהגיש ערעור, ומכאן השיהוי; וכי מדובר בשיהוי שאינו קיצוני. כן חזר על טענותיו לגבי עיוות הדין שנגרם למערער כתוצאה משפיטתו בהעדר.

לא למותר לציין, כי גם לאחר קבלת החלטות בית המשפט, וגם במסגרת הבהרותיו, לא טרח ב"כ המערער להגיש בקשה להארכת המועד לערער, כנדרש על פי חוק. הסבריו של ב"כ המערער לגבי השיהוי, אינם מסבירים מדוע לא הגיש בקשה להארכת מועד לערער, ואינם יכולים להצדיק הגשת ערעור באיחור, כבדרך אגב.

על אף שהמערער לא עשה כן בחנתי, לפנים משורת הדין, האם קמה עילה להתיר הארכת המועד לערער בענייננו, ומצאתי כי גם לו היתה מוגשת בקשה, מן הדין היה לדחותה.

הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחסד"פ, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה טעמים מיוחדים, בעיקר כשמדובר בבקשתו של נאשם, לגביו הנטיה תהא להתחשבות גדולה יותר, ולמתן משקל רב יותר לאינטרס הצדק.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של **"טעם ממשי המניח את הדעת"** לשיהוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערער; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' **מדינת ישראל** (25.7.06) ובש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 **פיטוסי נ' מדינת ישראל** (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 **רבין הנ"ל**).

בענייננו, כאמור, הערעור הוגש בשיהוי של למעלה מחודש, מבלי שניתן הסבר סביר לעניין זה. בהקשר זה אציין, כי המערער לא טען לכשל בייצוג ע"י בא כוחו הקודם, ולא הבהיר מדוע לא עמד בקשר עם בא כוחו הקודם על מנת לברר כיצד מתקדם הטיפול בהליך; לא הסביר מתי וכיצד נודע לו לטענתו על גזר הדין, ומתי פנה לעו"ד אחר על מנת שייצגו, ואף לא צירף תצהיר שיכול לתמוך בטענות שהועלו בערעור לעניין זה. ראוי לציין בהקשר זה, כי לתיק בית המשפט קמא נסרק יפוי כח ע"י בא כוחו הנוכחי של המערער, הנושא את התאריך 9.6.21, דהיינו זמן רב לפני מועד הגשת הערעור.

זאת ועוד, לא מצאתי כי למערער ייגרם עיוות דין כתוצאה מאי מתן אפשרות לערער באיחור, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים. מעבר לנימוקים שציין בית המשפט קמא בהחלטתו המפורטת, אציין את הברור

מאליו, כי לא די בהגשת בקשה לדחיית הדיון; כי המערער ובא כוחו הקודם לא יכלו לצאת מנקודת הנחה שבית המשפט ייעתר לבקשה (בעיקר כשמדובר בבקשה לקונית ללא כל נימוקים מוצדקים) והיה על ב"כ המערער להמתין לקבלת החלטת בית המשפט; ובכל מקרה המערער לא יכל לראות עצמו כפטור מהתייצבות לדיון (ראו למשל רע"פ 5159/15 **גדיר מאגד נ' מדינת ישראל** (27.7.15) ורע"פ 2438/14 **מוחמד פרחאת נ' מדינת ישראל** (28.4.14)). לכך יש להוסיף את העובדה שהמערער לא העלה טענות של ממש המקימות חשש לעיוות דין, אלא טענות לחומרת העונש בלבד, ועל פי הפסיקה טענות מעין אלו אינן מצדיקות ביטול פסק דין שניתן בהעדר (ראו למשל רע"פ 8427/17 **אמנון סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)); ויש לזכור כי לצד העבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה, שבה הורשע המערער, קבע המחוקק פסילת מינימום של 3 חודשים.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

מאליה מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח אב תשפ"א, 27 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת